

РЕШЕНИЕ

№ 9089

гр. София, 30.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 143 СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ДИАНА К. А.

при участието на секретаря ГЕРГАНА Н. ВЛАДИМИРОВА
като разглежда докладваното от ДИАНА К. А. Гражданско дело №
20211110137735 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба с вх.№ 20314 /29.06.2021 година от В. А. Б, с ЕГН: *****, с адрес: гр. К, адв. М. К. Р. от САК, с адрес на кантората: гр. С против „Ф, адрес: гр. С.

След проверка съдът е приел, че исковата молба отговаря на изискванията на чл.127 ал.1 и чл.128 от ГПК и е разпоредил да се извърши размяна на съдебните книжа.

Съдебните книжа са редовно връчени на ответника, като в предвидения от закона срок ответникът е депозирал отговор на исковата молба.

Ищецът твърди, че не дължи на ответника сумите по Изпълнителен лист от 03.07.2015 г., издаден на основание подлежаща на изпълнение Заповед за изпълнение, издадена по ч.гр. д. № 685 по описа на К районен съд за 2015г., а именно: сумата от 2 619.14 лв. / две хиляди шестстотин и деветнадесет лева и четиринадесет стотинки /, от които 1 499.20 лева / хиляда четиристотин деветдесет и девет лева и двадесет стотинки / главница, произтичаща от неизпълнено парично задължение по договор за стоков кредит № CREX-01823196/03.06.2008г., 276.37 лева / двеста седемдесет и шест лева и тридесет и седем стотинки /, представляващи договорна лихва за периода от 03.06.2008г. до 13.03.2009г., както и законна лихва за забава в размер на 843.57 лева / осемстотин четиридесет и три лева и петдесет и седем стотинки / за периода 14.03.2009г. до 24.04.2015г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 25.05.2015г до окончателното изплащане на сумата, както и деловодните разноски в размер на 374.05 лева, от които 52.38 лева внесена държавна такса и 321.67 лева юрисконсултско възнаграждение.

Сочи, че въз основа на горепосочения изпълнителен лист и молба от 09.03.2016 г. било образувано изпълнително дело №20168500400361 при частен съдебен изпълнител, с реп №850 на КЧСИ, А, с район на действие Софийски градски съд.

Твърди, че по изпълнителното дело с изх.№50089/14.03.2016г. била изпратена покана за доброволно изпълнение, с която бил насрочен опис на движими вещи за 08.04.2016г. от

9.30 часа, но същата не била връчена и съответно описът не се осъществил.

Посочва, че със запорно съобщение с изх.№50104/14.03.2016г. и съответно вх.№ 26997/18.03.2016г. в „Райфайзенбанк” бил наложен запор на банковата сметка на ищцата. Твърди, че в продължение на повече от 2 /две/ години, вискателят бездействал и по изпълнителното дело не били искани и не били предприемани валидни изпълнителни действия.

Твърди, че през 2019 г., с молба с вх.№13765/27.09.2019г. „Ф” ЕАД направили искане пред съдебния изпълнител за извършване на справки, както и за извършване на опис на движими вещи и налагане на запови на банкови сметки, като такъв бил наложен в банка ДСК на 13.12.2019 г., но тъй като тези действия били предприети след изтичане на перемпцията, същите били незаконосъобразни и не влияели на започналата още на 19.03.2016 г., а в условие на евентуалност на 23.04.2016 г. давност на задълженията, инкорпорирани в изпълнителния лист, която била изтекла на 19.03.2021г. или съответно на 23.04.2019г., тоест преди подаването на исковата молба.

Твърди се от ищцата, че давностният срок бил текъл и бил изтекъл, като не бил прекъсван или спиран от датата на последното действие по изпълнение до подаването на исковата молба. Твърди, че изпълняемите права, удостоверени в изпълнителния лист и предмет на изпълнителното дело били погасени по давност.

При горното се иска от съда да постанови решение, с което да признае за установено в правоотношенията между В. А. Б, ЕГН *****, с адрес - гр.К и „Ф” ЕАД, ЕИК:....., със седалище и адрес на управление гр.С, ЕГН *****, с адрес: гр. К не дължи на „Ф” ЕАД, ЕИК, със седалище и адрес на управление - град С следните суми в общ размер на 2 993.19 лева, за които е издаден изпълнителен лист от 03.07.2015 г. от К районен съд в полза „Ф” ЕАД, на основание чл. 418, ал.2 от ГПК по Заповед за изпълнение, издадена по ч.гр. дело № 685 по описа на К районен съд за 2015г. и които са предмет на изпълнително дело №20168500400361 при Частен съдебен изпълнител, с рег. №А, с район на действие Софийски градски съд, а именно: сума в размер 1 499.20 лева / хиляда четиристотин деветдесет и девет лева и двадесет стотинки / главница, сума в размер на 276.37 лева / двеста седемдесет и шест лева и тридесет и седем стотинки /, представляващи договорна лихва за периода от 03.06.2008г. до 13.03.2009г., както и законна лихва за забава в размер на 843.57 лева / осемстотин четиридесет и три лева и петдесет и седем стотинки / за периода 14.03.2009г. до 24.04.2015г, деловодни разноси в размер на 374.05 лева, от които 52.38 лева внесена държавна такса и 321.67 лева юрисконсултско възнаграждение, както и законната лихва върху главницата, считано от 25.05.2015г до окончателното изплащане на сумата.

Прави се искане за присъждане на направените по делото разноси.

В депозирания в срока по чл. 131 от ГПК отговор на исковата молба, ответникът оспорва иска като неоснователен. Оспорва, че ищецът не е изложил пълните данни за предприетите изпълнителни действия. Посочва, че на 09.03.2016г. е подал молба за образуване на изпълнително дело №361/2016г. по описа на ЧСИ Александър Бизов, като в молбата били посочени изпълнителни способности и на ЧСИ били възложени правата по чл. 18 ЗЧСИ. На 14.03.2016г. в изпълнение на направените в молбата за образуване на делото искания ЧСИ изпратил запорно съобщение за налагане на запови на банкови сметки на длъжника-настоящ ищец, наложен бил запови на банковите сметки на длъжника. Сочи, че на 23.03.2018 г. също бил наложен запови на банковите сметки на длъжника, а на 27.09.2019 г. била входирана молба, с която било поискано извършването на изпълнителни действия. На 13.12.2019г. бил наложен запови на банковите сметки на длъжника в резултат на направено в молбата от 27.09.2019 г. искане. Посочва, че на 01.10.2020г. е наложен запови на банковите сметки на длъжника, а на 20.12.2020 г. била входирана молба с искане за извършване на изпълнителни действия. Твърди, че в резултат на извършените действия са постъпили плащания от трето задължено лице - банка, в която била открита заповирана банкова сметка.

Плащанията били в следните размери и на следните дати: 196,45 лева на 12.02.2021 г. и 32,33 лева на 06.01.2021 г. Твърди, че са постъпили доброволни плащания от ищеца в размер на 100,00 лева на 02.03.2020г., с което частично бил погасен дългът в поредност от разноски, лихви, главница.

В хода на съдебното дирене са събрани писмени доказателства, въз основа на които и след техния анализ поотделно и в съвкупност, от една страна и при съобразяване на чл.12 от ГПК съдът е мотивиран да приеме за доказано следното **от фактическа и правна страна:**

Доказа се, че в полза на ответника е бил издаден Изпълнителен лист от 03.07.2015 г., издаден на основание подлежаща на изпълнение Заповед за изпълнение, издадена по ч.гр. д. № 685 по описа на К районен съд за 2015г. за следните суми, а именно: сумата от 2 619.14 лв. / две хиляди шестстотин и деветнадесет лева и четиринадесет стотинки /, от които 1 499.20 лева / хиляда четиристотин деветдесет и девет лева и двадесет стотинки / главница, произтичаща от неизпълнено парично задължение по договор за стоков кредит № CREX-01823196/03.06.2008г., 276.37 лева / двеста седемдесет и шест лева и тридесет и седем стотинки /, представляващи договорна лихва за периода от 03.06.2008г. до 13.03.2009г., както и законна лихва за забава в размер на 843.57 лева / осемстотин четиридесет и три лева и петдесет и седем стотинки / за периода 14.03.2009г. до 24.04.2015г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 25.05.2015г до окончателното изплащане на сумата, както и деловодните разноски в размер на 374.05 лева, от които 52.38 лева внесена държавна такса и 321.67 лева юрисконсултско възнаграждение.

Доказа се, че въз основа на горепосочения изпълнителен лист и молба от 09.03.2016 г. е било образувано изпълнително дело №20168500400361 при частен съдебен изпълнител, с реп №850 на КЧСИ, А, с район на действие Софийски градски съд.

Доказа се, че по изпълнителното дело с изх.№50089/14.03.2016г. е била изпратена покана за доброволно изпълнение, с която бил насрочен опис на движими вещи за 08.04.2016г. от 9.30 часа, но същата не била връчена и съответно описът не се е бил осъществил.

Доказа се, че със запорно съобщение с изх.№50104/14.03.2016г. и съответно вх.№ 26997/18.03.2016г. в „Райфайзенбанк“ е бил наложен запор на банковата сметка на ищцата.

Доказа се, че на същата дата – 18.03.2016г. е бил наложен запор върху банковата сметка на ищцата в „Юробанк България“ АД.

Доказа се, че на 24.03.2016г. е било изпратено Удостоверение от НАП до ЧСИ Александър Бизов, от което се установява, че ищцата няма публични задължения.

Доказа се, че на 27.09.2019г. е била депозирана молба от вискателя по изпълнителното дело, в която са се съдържали искания за извършване на изпълнителни действия.

Доказа се, че на 13.12.2018г. е бил наложен запор на банковата сметка на длъжницата в „Банка ДСК“ ЕАД.

Доказа се, че на 13.10.2020г. е наложен нов запор върху откритата и банкова сметка в „Юробанк България“ АД.

Доказа се, че на 28.01.2022г. е изпратено съобщение до Служба по вписванията при РС-Бургас, с която се вписва възбрана върху съсобствен недвижим имот на ищцата и Валентин Бурназов.

Въз основа на доказаното от фактическа страна, съдът е мотивиран да стори следните **правни изводи:**

В настоящето производство е заявен отрицателен установителен иск с квалификация

чл.439, ал.1 от ГПК, с който длъжникът оспорва с иск изпълнението, като основава твърденията си на факти настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

Исковата претенция е допустима, като заявена от лице, което твърди и доказва правен интерес, пред местно и родово компетентния съд и следва да бъде разгледана по същество.

По същество

Съдът приема заявената искова претенция за основателна, поради следното:

По предявените осъдителни искиви претенции в доказателствена тежест на ответника е да установи възникването и съществуването на оспореното от ищеца вземане. В процесния случай предмет на предявените искиве са вземания на ответника, признати в производство по чл.410 от ГПК. С оглед конкретно наведеното в исковата молба основание за недължимост на вземанията, спорът по делото е концентриран върху това дали след издаване на изпълнителния лист същите са били погасени по давност, поради което с изготвения доклад по делото съдът е указал на ответника, че носи тежестта да установи настъпването на факти, довели до спиране/прекъсване течението на давностния срок.

Тълкувателно решение 3/2020 от 28.03.2023г. по тълкувателно дело № 3 по описа за 2020 г., ОСГТК на ВКС постановява, че погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС. С оглед на факта, че процесното изпълнително дело е образувано след 26.06.2015г. следва да се приложат задължителните тълкувания, дадени в Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС.

В казуса се прилага давността по чл. 117, ал. 2 ЗЗД, която е петгодишна, като за акцесорните вземания се прилага по-кратката тригодишна давност по смисъла на чл.111, б.„в“ от ЗЗД.

От събраните по делото доказателства се установи, че Заповед за изпълнение, издадена по ч.гр. д. № 685 по описа на К районен съд за 2015 г. е влязла в сила на 27.06.2015 г., доколкото не е било подадено възражение срещу нея в срока по чл.414, ал.1 от ГПК.

Именно въз основа на тази заповед за изпълнение е издаден и изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изпълнително дело №20168500400361 при частен съдебен изпълнител, с рег. №850 на КЧСИ, А, с район на действие Софийски градски съд.

По делото се установи също, че последното валидно изпълнително действие след образуване на изпълнителното производство е извършено на 18.03.2016г., като е бил наложен запор върху банковата сметка на ищцата в „Юробанк България“ АД. След този момент е налице подадено удостоверение от НАП, от което се установява, че не са налице публични задължения на ищцата и държавата не се е присъединила по изпълнителното дело.

От същата дата – 18.03.2016 г. започва да тече и двугодишния срок по смисъла на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, който може да бъде прекъснат единствено от вискателя в изпълнителното и настоящ ответник в исковото производство.

Настоящото производство е образувано на 29.05.2021 година, в хода на висящото изпълнителни производство, като до приключване на съдебното дирене не се събраха доказателства изпълнителният процес да е приключил, нито да са налице основания, които да обуславят процесните вземания да са погасени по давност. Ответникът не доказва, в условията на насрещно пълно главно доказване по давността да е била спирана или прекъсвана.

С оглед на факта, че на **27.09.2019 г.** е била депозирана **молба от вискателя** по изпълнителното дело, в която са се съдържали **искания за извършване на изпълнителни действия**, е видно че делото вече е било прекратено по силата на закона на основание чл.

433, ал. 1, т. 8 от ГПК. Перемпцията по процесното изпълнително производство е настъпила на 18.03.2018 г. Следва да се зачете и обстоятелството, че от момента, в който е извършено и последното изпълнително действие по изпълнителното производство е започнал да тече нов петгодишен давностен срок – този по чл.117 от ЗЗД, чиято начална дата е датата на настъпване на перемпцията по смисъла на чл.433, ал.т.8 от ГПК – а именно 18.3.2018 година. Като се съобрази посоченото в Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС настъпването на перемпция на 18.3.2018 година е без правно значение с оглед броенето на давността. Давността ще се счита изтекла от датата на последното валидно изпълнително действие – т.е. от 18.3.2016 година.

От момента, в който е настъпила перемпцията по изпълнителното дело не са налице валидно извършвани изпълнителни действия в изпълнителното производство. С оглед на пълнота следва да се посочи, че настоящият съдебен състав счита, че прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция” настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановлението си вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Така и съдебната практика приема, че е без правно значение дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, тъй като този акт има само декларативен, а не конститутивен ефект. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. Така и се приема от съдилищата и се споделя от настоящия съдебен състав, че каквото и да е основаниято за прекратяване на изпълнителното производство, всички предприети по него изпълнителни действия се обезсилват по право /с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права и редовността на извършените от трети задължени лица плащания/. В този смисъл в хипотезата на прекратено по право принудително изпълнение – такова по реда на чл.488, ал.1, т.3 от ГПК, всички предприети изпълнителни действия по него се обезсилват по право и дори да е имало такива, и да са били от вида на посочените в чл. 116, б. ”в” ЗЗД, те не могат да доведат до прекъсване на давността.

С оглед на твърдението на ответника, че са постъпили доброволни плащания от ищеца в размер на 100,00 лева на 02.03.2020 г., с което частично бил погасен дългът и, доколкото не бяха представени в процеса доказателства в тази връзка нито с оговора на искова молба, нито в приложеното изпълнително дело, съдът счита, че същите не са били извършвани.

Следва да се вземе предвид и обстоятелството, че съгласно чл. 3, т. 2 ЗМДВИП, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., за срока от тази дата до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. Цитираната разпоредба е ясна – със същата за времето на извънредното положение е спряно течението на давностните срокове. Направеното от законодателя пояснение относно това кои срокове спират, а именно „с които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти“, по мнение на настоящия състав на съда цели да поясни, че нормата е приложима както за погасителната давност, така и за придобивната давност. Аргумент в подкрепа на така направеното тълкуване е и разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от същия закон - по време на извънредното положение и два месеца след неговата отмяна не се налагат запори на банкови сметки на физически лица и на лечебни заведения, запори върху трудови възнаграждения и пенсии, обезпечителни мерки върху медицинска апаратура и оборудване, както и извършването на описи на движими вещи и недвижими имоти, собственост на физически лица, освен за задължения за издръжка, за вреди от непозволено увреждане и за вземания за трудови възнаграждения. С оглед обстоятелството, че е налице забрана за предприемане на обезпечителни и изпълнителни действия, то законодателят е предвидил относително реципрочна мярка за защита на правния интерес и на кредиторите, а именно спиране

течението на погасителната давност за времето до отмяната на извънредното положение, като последицата е приложима за всички давностни срокове, водещи до погасяване правото на принудително изпълнение за вземания на частноправни субекти, какъвто е и ответникът в настоящото производство.

Съгласно § 13 от ПЗР към ЗИДЗЗ (ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИП, продължават да текат след изтичането на 7/седем дни/ от обнародването на този закон в „Държавен вестник“. Ето защо и за периода от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. давностния срок е спрял да тече. Течението му се е възобновило отново, считано от 22.05.2020 г. или същият е спрял за период от 2 месеца и 8 дни.

Ето защо следва да се приема, че е налице изтекла давност в полза на длъжника - ищец на дата 18.03.2021 година, като същата с оглед спирането по силата на закон ще е изтекла 2 месеца и 8 дни по-късно – т.е. на 26.05.2021 година.

В настоящият случай, след като съдът приложи периода, в който е текла петгодишната давност върху главното процесно вземане счита, че погасителната давност е изтекла на 26.05.2021 г. и от този момент е възникнало правото на ищеца да заявява правопогасяващите си възражения спрямо вземането, което е престанало да бъде такова подлежащо на принудително изпълнение.

С оглед на гореизложеното, настоящия съдебен състав приема, че предявеният иск следва да бъде уважен по отношение на всички вземания предмет на процесния изпълнителен лист.

По разноските

По аргумент от разпоредбата на чл.78, ал.1 от ГПК на ищеца, съобразно пълния уважен размер на иска се дължат разноски по производството пред съда. С оглед изводите на съда, за основателност на исковата претенция на ищеца би следвало да се дължат претендираните разноски на същия, като съдът ще кредитира обстоятелството, че по делото не е налице предоставен списък по чл. 80 ГПК. По делото е налице единствено доказателство за заплащане на държавна такса в размер на 209.97 лева, които следва да бъдат присъдени в полза на ищеца.

Съгласно Тълкувателно решение №6/2012 от 6 ноември 2013 г., постановено по т.д. № 6/2012г. се приема, че според чл. 80 ГПК страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай, тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Следователно представянето на списък по чл.80 ГПК е процесуална предпоставка от кръга на абсолютните за развитие на производството по изменение на решението в частта му за разноските. Този списък съдържа изброяване на всички разходи, които страната е направила и които счита, че следва да й бъдат присъдени, поради което няма пречки да бъде инкорпориран, както в исковата молба, така и в жалбата като част от нея, ако страната счита, че направените към този момент разноски изчерпват разходите й по водене на делото. Страната следва да представи списък за разноски по чл. 80 ГПК, дори когато е направила само един разход в производството, за който е представено доказателство.

На ответника с оглед изхода на спора разноски не се дължат.

Мотивиран от горното и на основание чл.439, ал.1 от ГПК и на основание чл.78, ал.1 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения отрицателен установителен иск с правна квалификация чл.439, ал.1 от ГПК от В. А. Б, с ЕГН ***, с адрес: гр. Кърджали, ж.к „Възраждане“, бл. 16 А, вх. Г, ет. 2, ап. 28 против „Ф“ ЕАД, с ЕИК, адрес: гр. С, че В. А. Б, ЕГН *****, с адрес: гр. Кърджали, ж.к Възраждане, бл. 16 А, вх. Г, ет. 2, ап. 28 не дължи на „Ф“ ЕАД, с ЕИК, адрес: гр. София, ул. „Хенрик Ибсен“ № 15, сумата от 2619,14 лв. /две хиляди шестстотин и деветнадесет лева и четиринадесет стотинки /, от които 1499,20 лева /хиляда четиристотин деветдесет и девет лева и двадесет стотинки / главница, произтичаща от неизпълнено парично задължение по договор за стоков кредит № CREX-01823196/03.06.2008 г. , 276,37 лева / двеста седемдесет и шест лева и тридесет и седем стотинки/, представляващи договорна лихва за периода от 03.06.2008г. до 13.03.2009г., както и законна лихва за забава в размер на 843,57 лева /осемстотин четиридесет и три лева и петдесет и седем стотинки / за периода 14.03.2009г. до 24.04.2015г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 25.05.2015г до окончателното изплащане на сумата, както и деловодните разноси в размер на 374,05 лева, от които 52,38 лева внесена държавна такса и 321,67 лева юрисконсултско възнаграждение , за които суми е бил издаден Изпълнителен лист от 03.07.2015 г., въз основа на Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, издадена по ч.гр. д. № 685 по описа на К районен съд за 2015 година и предмет на образувано изпълнително дело №20168500400361 при частен съдебен изпълнител, с рег. №850 на КЧСИ, А, с район на действие Софийски градски съд, поради погасяване на правото на принудително изпълнение.**

ОСЪЖДА "Ф" ЕАД, с ЕИК, адрес: гр. С да заплати на В. А. Б, с ЕГН: ***, с адрес: гр. Кърджали, ж.к Възраждане, бл. 16 А, вх. Г, ет. 2, ап. 28 сумата от 209,97 лева, представляваща сторените разноси по гр.дело № 37735/2021 година по описа на Софийски районен съд за заплатена държавна такса.**

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд – в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____